

SENTÈNCIA 2001-25 DE 29 DE MAIG DE 2001

**ESTRANGERS. Apreciació de la condició de residència efectiva al Principat.
L'interessat compleix la condició ja que no tenia la intenció de transferir
definitivament la seva residència al Marroc.**

Ponent : M.I. Sr. Bernard Plagnet

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- El Sr. M.D. va interposar recurs contra el Decret del Govern núm. 250/GJ/98 de data 16 de desembre de 1998, confirmatori de la decisió del Ministre de l'Interior de 15 de juny de 1998. Aquest Decret anul·lava una autorització de residència i de treball privilegiada.

2.- En la sentència de 13 de novembre de 2000, el Tribunal de Batlles ha estimat la demanda i ha anul·lat el Decret del Govern de 16 de desembre de 1998.

En el seu recurs d'apel·lació de data 24 de gener de 2001, el M.I. Govern manifesta principalment que el Sr. M.D. no resideix ni treballa al Principat d'Andorra essent la seva residència principal a l'estranger, concretament al Marroc:

- que tan ell com la seva esposa resideixen al Marroc de forma permanent des del mes d'agost de 1995,

- que l'interessat tampoc té una activitat laboral estable al país ni, conseqüentment, una residència efectiva al país,

- que en relació a l'autorització d'immigració per reagrupament familiar del Sr. T.D., el Tribunal de Batlles resolgué que la decisió de Govern, per la qual es denegava l'esmentada autorització a l'interessat, era conforme a dret, atès que entre altres motius, els ascendents del sol·licitant no reunien una residència efectiva al Principat (Sentència núm. 2000-39 de data 8 de maig de 2000), aquesta sentència és ferma, puix no ha estat recorreguda en segona instància).

En el seu escrit de conclusions de data 9 de març de 2001, el M.I. Govern confirma els seus arguments al remarcar que el Sr. M.D. no residia al Principat durant els anys 1995 a 1997, essent la seva residència principal al Marroc.

4.- En la seva contesta de data 13 de febrer de 2001, el Sr. M.D. manifesta principalment:

- que s'ha de considerar acreditat, a partir de la documentació obrant en autes que l'única causa de l'absència del Sr. M.D. del Principat i, per tant de la seva falta de

treball queda justificada, no essent altra que la seva malaltia de caràcter permanent, progressiu i irreversible i no per cap altre motiu,

- que des de l'any 1972 fins al 1994, el Sr. M.D. ha residit i treballat de forma ininterrompuda al Principat,

- que l'argument aportat de la contradicció amb la precedent Sentència del Tribunal de Batlles referent als fills del Sr. M.D. no és admissible ja que s'ha presentat per primera vegada en segona instància. En tot cas, aquesta sentència no té l'autoritat de cosa jutjada en aquest cas, ja que les parts són diferents. A més, la consideració de la no residència del pare no va ésser l'únic argument pel que li va ésser denegat el reagrupament familiar al Sr. T.D.

Ha confirmat aquests arguments en el seu escrit de conclusions de data 7 de març de 2001.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Aquesta Sala ha jutjat en la Sentència 96-22 del 6 de juny de 1996: "Segons l'article 8 del Decret dels Veguers de 3 de juliol de 1980, les autoritzacions de residència i treball privilegiats s'atorguen als estrangers que resideixen al Principat sigui per exercir-hi una professió o treball, o bé sense dedicar-se a cap tasca professional o laboral, per la qual cosa, el que permet la renovació de les autoritzacions d'aquesta classe és no solament la residència efectiva en el territori nacional sinó, en aquest cas, el fet de tenir un treball estable, que constitueixen els pressupòsits de fet sobre els quals es va lliurar l'autorització de la que se'n demana la renovació".

En aquest cas el litigi té per objecte determinar si el Sr. M.D. compleix aquestes condicions i, principalment, la de la residència efectiva al Principat.

No es discuteix que el Sr. M.D. ha residit al Marroc des del mes d'agost de l'any 1995, com ja va manifestar en una declaració a la Policia (veure foli 34). Però aquesta estada ha estat motivada per raons de salut i ha precisat que tenia la intenció de tornar a Andorra "per tal de poder viure amb els nostres dos fills" (veure foli 35).

De fet, el Sr. M.D. es troba en situació de baixa de malaltia des del mes de setembre de 1998 (veure foli 78), i cal remarcar que les cotitzacions socials han estat regularment pagades (veure foli 108 i següents). Com ja ha indicat la Sentència del Tribunal de Batlles (fonament de Dret Cinquè): "del seu lloc de treball el demandant ha passat a una situació de baixa laboral per malaltia que es la que manté actualment, i que als efectes de residència o de sojorn, té les mateixes conseqüències que una situació de treball efectiu".

Els elements de l'expedient estableixen per tant que el Sr. M.D. no tenia la intenció de transferir definitivament la seva residència al Marroc.

Resulta per tant que el Sr. M.D. compleix les condicions per conservar l'autorització de residència i treball privilegiada.

Tercer.- Referent a la contradicció entre la sentència apel·lada i la sentència de la Secció Administrativa de la Batllia d'Andorra núm. 2000-39 de data 8 de maig de 2000:

- es tracta d'un nou mitjà introduït per primera vegada en segona instància i que no es admissible. En tot cas, la sentència de data 8 de maig de 2000 no té l'autoritat de cosa jutjada en el present cas, ja que les parts no eren les mateixes.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer: Desestimar el recurs d'apel·lació presentat pel M.I. Govern

Segon: Confirmar la sentència recorreguda i anul·lar el Decret del Govern núm. 250/GJ/98 del 16 de desembre de 1998.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.